

Lezing gehouden door Paula Schreurs, 12 januari 1991 te Utrecht.

OMKERING

Dames en heren,

Het bestuur van de werkgemeenschap van astrologen heeft mij gevraagd U iets te willen vertellen over de achtergronden van de astrologie en aan dat verzoek heb ik heel graag willen voldoen.

Immers, u bent in deze kring hoofdzakelijk gericht op het verwerven van kennis en vaardigheid in het duiden van horoscopen, terwijl u daarbij toch vrijwel steeds bezig bent met mensen. Het is daarom naast een goede horoscoopduiding zinnig enig perspectief te kunnen zien achter het werk dat u aan het doen bent, het grotere verband waarin ons menselijk leven is geplaatst.

Op zichzelf is dit niets bijzonders, immers de achtergronden van ons menselijk bestaan kennen wij allemaal uit de gesprekken die we op een rustig moment met onszelf hebben. We weten daarin voor onszelf heel goed waar het in ons leven om draait. Echter we kunnen er beter mee uit de voeten als we al deze overwegingen in een objectiever en algemener kader kunnen herkennen.

Mede om deze reden is er in de loop der jaren in de kring van de WvA steeds weer opnieuw aandacht besteed aan de achtergronden van waaruit wij werken en gedeeltelijk zal ik vandaag dus voor u in herhaling vervallen, dat kan eenvoudig niet anders. Maar toch heb ik ook mijn best gedaan om weer nieuwe gedachten in te brengen of reeds bekende beelden nader uit te werken.

De centrale spil waarom mijn verhaal van vanmiddag zal draaien is de planeet Uranos, die momenteel samen met z'n tegenvoeter Saturnus en opvolger Neptunus zo'n pregnante rol speelt in de wereldgeschiedenis en in de levens van de mensen wier radix op een of andere wijze aanhaakt op de actuele standen van deze drie planeten.

Uranos is de planeet van het vaste kruis. In de tekens Taurus, Leo, Scorpio en Aquarius vindt hij zijn val, zwakte, verheffing en sterke stand. Daarmee is Uranus in cosmische zin verbonden met alle individuatie processen, en andersom leidt werkzaamheid op het vaste kruis steeds tot individuatie.

Uranus staat in verheffing in het achtste huis en toont de Scorpio eigenschappen van hun hoge kant. De Scorpio wordt hier de eenzame adelaar, de koning van het lucht-

ruim. Hij heeft z'n wortels in de hemel i.p.v. op aarde en bezielt alles van de andere kant. Uranus geeft zo een verhoogd zelfbewustzijn, hetzij in de stof, als drop-out of maatschappelijk zonderling, hetzij als baanbreker, ijsbreker, zoals we bv. een Gorbatsjov dat op dit moment in Rusland zien doen.

Binnen in onszelf werkt de kracht van Uranus als het wegtrekken van een gordijn. Wij zien dingen die er, dat weten we, altijd al waren, maar die we nooit tot aan onze huid hebben laten komen, nooit hebben waargenomen met ons volle bewustzijn.

Het is het jupiterale in ons dat ons beschermt tegen een al te harde confrontatie met zo'n waarheid:

"ach anderen doen het toch ook, waarom ik dan niet?!"

Laten we maar even terug gaan naar Gorbatsjov :

In een van de eerste schokkende toespraken die hij voor de partij hield, betoogde hij, dat er in de parlementaire democratieën in de wereld steeds sprake is van een opposite, die met z'n mening naar voren komt, kritiek levert en zo een bijdrage geeft aan de ontwikkeling en vormgeving van het staatsbestel.

Aangezien het communistisch stelsel ook een democratie is, een regering van en uit en voor het volk, hoorde daar ook en oppositie bij. En aangezien er geen oppositie was omdat het volk het per definitie met zichzelf eens is, moest de partij zelf aan zelfkritiek gaan doen, zichzelf vernieuwen. En toen hij dat een keer uit en te na had verduidelijkt, voegde hij de daad bij woord en stak van wal met z'n kritiek.

Iets dergelijks doet Uranus in onszelf.: We kijken als het ware over ons kleine ik heen; zien de vertrouwde feiten in een nieuwe dimensie, zien onszelf.

Echter Uranus helpt ons niet zomaar over die grens heen. Als we dat op een heilzame manier willen doen, hebben wij daarvoor een heel speciale opstelling en instelling nodig. Want de werking van Uranus-puur-sang, zonder een menselijke kern, werkt de-personaliserend, trekt de menselijke verbanden uit elkaar in de richting van het collectieve, zoals we dat hebben zien gebeuren in het communisme, waarin het persoonlijke werd ontkent en afgezworen.

Als we dus Uranus willen gebruiken in onze eigen ontwikkeling dus met het behoud van het zelfbewustzijn, moeten we ons daarvoor eerst gereedmaken. We hebben daarvoor enkele zielekrachten nodig die we als astrologen goed kennen.

Dat zijn :

- Ten eerste onze Maan.
- Ten tweede onze Saturnus en
- Ten derde onze Vulcanus.

Om met onze maan te beginnen: deze heeft twee zijden, twee aanzichten, twee mogelijke werkingen. Onze persoonlijkheid is in staat zichzelf te verbinden, onze subjectieve werkelijkheid te beleven door onszelf in onze omstandigheden te projecteren. Dit kan zowel naar binnen als naar buiten gericht zijn, zodat wij toestanden, d.w.z. projecties van anderen, ondergaan en ook, op onze beurt, voor anderen omstandigheden oproepen, scheppen, ook al is het maar schijn, projectie. Wij werken hiermee in het horizontale vlak, in de realiteit van alledag.

Tegelijkertijd heeft onze persoonlijkheid het vermogen te spiegelen en te bespiegelen. In onze maan kunnen we enige afstand nemen van de toestand waarin we verkeren, we kunnen onszelf zien in onze verbondenheid met onze situatie. We staan dan boven het gehele gebeuren en kijken via het spiegeland oppervlak van de Maan toe. In principe kan dit alleen als we niet betrokken zijn, niet in beweging zijn, anders is de Maan te onrustig, te reagerend en is hij als spiegel onbruikbaar. Zodra we spiegelen staan we boven de situatie die we bezien. M.a.w. onze Maan kan zich dus ook in het verticale vlak bewegen.

Deze beide facetten van de Maan, het projecteren en het speiegelen, of het horizontale en het verticale zullen we vanmiddag steeds opnieuw tegenkomen en gebruiken. En aangezien het de bedoeling is dat u vanmiddag heel actief meedenkt moet u trachten beide zijden van Maan in uzelf wakker te roepen.

U begrijpt wel, dat Vulcanus hierin ook een beetje meedoet.: Een spiegel toont alleen een beeld. Willen we iets met dat beeld kunnen doen, dan moet ons verstand kunnen plaatsen en begrijpen wat de spiegel ons toont. Maar dit is maar een eerste begin van het werken met Vulcanus. Z'n hoofdfunctie van vanmiddag komt hierna tersprake. Toch wil ik u nu vast vragen ook uw Vulcanus wat wakker te roepen omdat we hem ook nu al nodig hebben.

Ten tweede krijgen we te maken met Saturnus, en wel op dezelfde manier als Gorbatsjov daar nu mee van doen heeft.

Van de ideële kant bezien is het communisme Uranisch van aard. Het heeft de mensenmaatschappij diepgaand willen veranderen. Echter de ontwerpers van het communisme hebben vergeten Uranos te benaderen via Saturnus. Men heeft gemeend de verandering te kunnen voltrekken van buiten af, in een rechte lijn, zonder omkering en in zo'n geval krijgt Saturnus z'n kwade kans.: het partij-aparaat verspert de weg en maakt elke vernieuwing onmogelijk. Uranus is een hele grote Saturnus geworden en de echte verandering is uitgebleven. Rusland heeft zichzelf van binnen uit afgesloten.

Omkering moet steeds door de mens heen.

Saturnus is de grens zelf, waar we overheen moeten. Niemand komt de grens over als hij hem niet eerst zelf opzoekt en respecteert. Niemand komt met een vliegtuig de lucht in als hij de wetten van de zwaartekracht en de aerodynamica aan z'n laars lapt. Niemand komt langs Saturnus zonder hem tegemoet te treden. Daarom kan Gorbatsjov zolang hij binnen het kader van het huidige communisme wil blijven werken geen kant op, omdat het communisme Saturnus in de mensen onvoldoende heeft begrepen, hem niet op de juiste plaats heeft gezet, zodat hij zijn functie van voorloper van Uranus niet kan vervullen.

Uranos staat voor een verhoogd ik-beginsel, wordt voorafgegaan door Maan en Saturnus als lagere Ik-beginsels. In de lezing over de opbouw van het persoonlijk Ik uit 1987 is besproken hoe het Ik uit een grotere eenheid zich afsplitst tot zijn kleinste mogelijke proportie en tenslotte uitkristaliseert in saturnus. Door in de spiegel van Maan te kijken kan dit kleine Ik zichzelf gaan herkennen als vertegenwoordiger van het grote, net zoals een atoom eenmaal geïsoleerd van het grote geheel zijn innerlijke gelijkenis met het zonnestelsel waartoe het behoort kan ontdekken, door eenvoudig in een spiegel te kijken. Atomen echter hebben geen spiegel bij de hand, d.w.z. geen onderzoekende geest, die zichzelf iets kan afvragen. Wij mensen hebben dat wel, een redelijke ziel, de Maan. Wij kunnen denken, onszelf zien.

Daarom gaan we vanmiddag met elkaar op reis naar Saturnus om bij Uranus terecht te kunnen komen. We treden dus vrijwillig onze beperkingen tegemoet. Dat is nu even zo snel en simpel gezegd, maar we gaan in het algemeen deze confrontatie met onszelf maar al te graag uit de weg, want Saturnus is geen populaire jongen.

Goed beschouwd gaan we dan vanmiddag toch iets proberen wat toch niet zo alledaags is, maar best wel bijzonder. Echter de tijden die wij momenteel beleven waarin we zovele dictaturen om ons heen zien verdwijnen lijkt wel heel geschikt voor zo'n onderneming.

Tenslotte hebben we voor deze reis een voertuig nodig. Zoals al werd gezegd is Saturnus niet zo erg benaderbaar. Gevoelens kent hij niet, consideratie evenmin. Het warmmenselijke in ons herkent zichzelf niet in Saturnus en loopt er ook op stuk. Die kant van ons is dus niet bestand tegen zo'n onderneming en als we alles in onszelf gaan afwegen blijkt er van de zeven faculteiten maar één te zijn die in staat is deze hele reis ongeschonden te doorstaan. Dat is Vulcanus. Hij blijft in alles helder en waarde-vrij. Hij zoekt geen uitvluchten en laat zich niet voorliegen, kan niet gebonden worden of verplicht gesteld worden aan iets anders

dan zichzelf, nl. de waarheid. Dat is de vrijheid en unieke kwaliteit van ons denkvermogen.

De keuze van Vulcanus biedt ons ook nog een ander voordeel.

Door het verstand te kiezen als voertuig zijn wij naar onszelf toe ook heel verstandig. Wij geven ermee aan dat de dingen die het verstand kan bereiken, voor ons mensen in onze zevenvoudigheid onbereikbaar zijn. Door alleen met Vulcanus te reizen stellen we ons bescheiden op, geven we aan dat we het in gedachten kunnen volgen, maar dat we in het dagelijks leven gewoon maar mens zijn en voorlopig nog niet kunnen waarmaken wat Vulcanus in de verte ziet liggen en als waarachtig herkent.

En tenslotte geven we met Vulcanus onze reis de beste kans van slagen, doordat we onszelf in Vulcanus zo licht mogelijk opstellen. Met al onze gevoelens en projecties en boekenwijsheid en gewichtigheid zouden we veel te zwaar zijn, krijgen we geen hoogte, zijn we niet beweeglijk en vrij. Daarom is Vulcanus voor vanmiddag ons voertuig.

We gaan dus een reis maken met ons denkvermogen, Daarom vraag ik u nu opnieuw Uw Vulcanus wakker te roepen en vooral ook wakker te houden, ook als we in ijlere sferen terecht komen en het allemaal wat kouder en zuurstof-armer dreigt te worden.

We kunnen nu aan het werk.

Maar voordat ik nu echt van wal steek wil ik toch nog iets zeggen over de aard van ons werk en deze lezing.

Er zijn hier en daar geluiden en meningen van mensen die moeite hebben met een bepaalde benadering of invalshoek. Zo kan men moeite hebben met vermeende achtergronden van het leven, zoals het geloof of oosterse leeringen zoals de Theosofie ons die aanreiken. Er zijn ook mensen die het ontwikkelde begrippenkader van de WVA gewoon te moeilijk vinden en menen dat het allemaal veel eenvoudiger gezegd zou kunnen worden.

Deze mensen geven hiermee natuurlijk een signaal af waarmee we iets zouden moeten kunnen doen en ik heb voor die mensen danook mijn best willen doen.

Temidden van al het abstracte heb ik ook het beeldende willen laten spreken en naast gezaghebbende geschriften is juist de logica van het gezonde verstand vooral in het begin van mijn betoog te beluisteren. Toch heb ik niet kunnen vermijden dat het zodra de astrologie gaat meespreken toch abstracter en dus moeilijker werd.

Voor degenen die de WVA-astrologie zo moeilijk vinden heb ik een tegenvaller en een meevaller. Inderdaad, werkt de WVA met een begrippenkader dat veel uitgebreider is dat in de meeste andere astrologische groeperingen wordt gehanteerd. Dat wordt vanmiddag zeker niet anders. We zullen echter al die extra's, die het allemaal zo moeilijk maken in een ruimere relatie tot elkaar leren ken-

nen, zodat ze hun méér-waarde kunnen tonen. Hopenlijk mag dat dan een pleister op de wonde zijn. Ook heb ik niet kunnen vermijden en tenslotte ook niet willen vermijden dat de niet-objectiveerbare achtergronden van het leven op de voorgrond zijn gekomen, want dat is nu juist het doel van deze lezing. Mijn verontschuldigingen dus, maar tevens, ook geen verontschuldigingen en andersom mijn wens dat er toch iets van dit alles wat in mijn ogen toch zeer verheven is, u mag bereiken.

* * *

Ik wil aan dit onderwerp beginnen door met u te spreken over het menselijk leven, over wat we daaronder verstaan en hoe we daarin kunnen staan.

Een ieder die het leven leeft en zich daarmee lijfelijk verbindt ziet het leven zoals het zich door de omstandigheden aan ons voordoet. Ons wonen en werken in ons beroep, ons gezin en met onszelf, de keuzes waar we voor staan en onze houding daarin vaten we samen als zijnde ons leven en zo kunnen we ons leven prettig vinden of moeilijk, of toch ook wel waardevol, of juist andersom dat het waardevolle maar steeds op zich laat wachten.

Ons leven heeft zo voor ieder van ons een ander verhaal en daarbovenop ook nog eens een andere subjectieve waardering van dat verhaal. We kunnen ons levensverhaal opschrijven en krijgen dan een chronologie van gebeurtenissen, keuzes, beslissingen, strategische manouvres, wapenfeiten en misstappen en heldendaden.

Ook overkomt ons veel wat anderen binnen onze levenssfeer inbrengen en wat mede een plaats inneemt in onze levensloop zoals zich die voor onze ogen ontrolt.

Zo definiëren we ons leven als een voortdurend in gesprek zijn met onze omstandigheden: de dingen die op ons afkomen en datgene wat wij ervan willen en kunnen maken.

Treden we nu in de loop van ons leven niet alleen in gesprek met de omstandigheden, maar ook wel eens met onszelf dat raken we gaandeweg vertrouwd met de grondslagen van de psychologie.

We gaan inzien dat ons leven er weliswaar zus en zo uit ziet, z'n loop heeft en heeft gehad, maar dat er op het psychisch nivo in ons krachten werken die feitelijk voor een aanzienlijk deel de keuzes die we maakten en het aanzicht dat ons leven daarmee kreeg, hebben bepaald.

Als we dit tot ons laten doordringen komen we tot de ontdekking dat datgene dat we aanvankelijk ons leven noemden feitelijk een bepaalde situatie is die tevoorschijn werd geroepen vanuit ons eigen spanningsveld. :

Wij reageerden op factoren buiten onszelf, die als projecties binnen ons een eigen bestaan zijn gaan leiden en op de plaats zijn gaan staan van het eigenlijke dat wij zelf menen te zijn.

Meestal gaat het dan om projecties van krachten die in ons werkten vanaf onze prilste jeugd en die mede daardoor wat moeilijk boven water te halen zijn.

We zijn ze vaak glad vergeten.

Mensen die tot zo'n ontdekking komen hoor je wel eens zeggen: Goed beschouwd heb ik tot hier toe eigenlijk helemaal niet geleefd.

Ik heb gedaan zoals ik dacht dat het moest, of andersom juist niet datgene gedaan wat mij voorgehouden werd. Maar vrij en vanbinnenuit was mijn handelen zeker niet. Het was in reactie op.....

Door het helder maken van deze gang van zaken in onszelf zien we nu ook mogelijkheden om onze situatie bewuster op te zetten, minder reagerend en meer creatief in onze keuzes te staan. Wij vinden dan dat ons leven eigenlijk nu pas begint.

Wij, hier in de zaal en de toeschouwers van dit proces, zien bovendien dat de inhoud van het woord leven er een dimensie bij heeft gekregen, eigenlijk dat de kern van het begrip enigzins is verlegd. Het is naar een ander vlak gebracht en tegelijk heeft het begrip "leven" aan intensiteit en menselijke kwaliteit gewonnen.

Het was eerst alleen een zelfstandignaamwoord, mijn leven, en het blijkt nu ook een werkwoord te zijn, iets waar een werking en dynamiek van uitgaat. Het was eerst louter een object maar het blijkt bovendien opgevat te kunnen worden als subject, waar een krachtwerking van uitgaat.

Er is meer vrijheid ontstaan. Wij ervaren meer inzicht naar ons zelf en anderen toe en hebben daarmee gewonnen aan ik-besef.

Wij kunnen met deze vrijheid nu op twee manieren omgaan

- we kunnen er tijdelijke winst uit putten
- en we kunnen er blijvende winst uit putten

Een algemeen bekend voorbeeld van zo'n tijdelijke winst is de reclame, die intens gevoed wordt door de kennis van de dieptepsychologie. Hierbij worden suggestieve beelden en gedachtevormen onder de mensen gebracht en zo magnetische velden uitgezet, die hun uitwerking op de mensen en de portemonnee van de reclamemaker niet missen.

Een voorbeeld in de meer persoonlijke sfeer is het zichzelf bekleden met de gedane ontdekkingen en langs deze weg de persoonlijkheid z'n inhoud en gewicht te geven, door het eigen leven te gaan definiëren als zijnde in een ontwikkelingsproces. bv. "Met mij moet apart rekening worden gehouden want ik draag trauma zus of zo bij me".

Bij deze twee voorbeelden behoeft het geen betoog dat zij een vorm zijn van gebiedsuitbreiding en dat navenant de weerstand in de omgeving tegen deze gebiedsuitbreiding zal toenemen. Ook dat is een natuurwet. Onze winst kan dan tenslotte toch maar van tijdelijke aard zijn.

Een derde voorbeeld van zo'n tijdelijke winst is wat moeilijker te ontmaskeren omdat het zich meer in het verborgene afspeelt, en ook zo begrijpelijk is in z'n

streven naar meer menselijk geluk op ons ondermaans bestaan.:

Het dient zich aan als we ons naar binnen keren en kennis nemen van psychische dynamiek zoals die in ons en in anderen werkt, terwijl we ons in onze doelstelling niet omkeren en zodoende gericht blijven op concreet zichtbaar resultaat voor onze persoon binnen dat objectieve veld, dus gericht blijven op concrete verbetering van onze de omstandigheden.

De kennis die wij hebben verworven stelt ons immers in staat om vanuit ons subject ons object te gaan bijstellen.: Creator te worden van ons bestaan in het horizontale vlak.

Het overwinnen van twijfels maakt ons zelfverzekerder, onze uitstraling wordt krachtiger en hierdoor krijgt onze persoon als vanzelf meer kansen in het objectieve veld.

Door ons rekenschap te geven van deze wetmatige samenhang kunnen we ons daarop bewust instellen, ons Maanlichaam extra laten stralen en ons stellen als krachtige persoonlijkheid, niet omdat we dat van nature werkelijk zijn geworden, maar omdat we daarmee een effect willen bereiken in onze omgeving.

In plaats van het absorberen van projecties en gedachtevormen van anderen zoals dat vanaf onze vroege jeugd gegaan is, stralen we nu bewust gedachtenvormen naar buiten. We trachten de plus en de minpool van onze instelling om te keren zonder onze doelstelling daarin mee te nemen.

Blijft het proces daarbij, dan is ook hier sprake van het smeden van wapens ten dienste van het eigen belang en komen automatisch de tegenkrachten tevoorschijn.

Willen we werkelijk Creator worden van ons eigen bestaan, dan moeten we andersom juist de directe betrokkenheid op het horizontale vlak loslaten en onze kracht concentreren op onze innerlijke houding als zodanig van waaruit we in ons leven staan.

Deze geïntegreerde ommekeer geeft een meer blijvend resultaat omdat ons zelfgevoel niet meer afhankelijk is van de omstandigheden waarin we zijn geplaatst.

Wij winnen hierdoor aan innerlijke zelfstandigheid.

We zijn stabiel geworden, staan minder kwetsbaar in het leven, en zijn tegelijk ook opener en wijzer. Als gevolg hiervan komen we danook in een kwalitatief andere verhouding tot onze omgeving te staan.

Dit is een echte winst niet alleen voor onszelf, maar ook voor het geheel waarin wij geplaatst zijn, doordat we onszelf niet meer vastgeklonken hebben aan onze omgeving. Daarmee is onze inbreng kwalitatief een andere geworden dan die van voorheen.

Het is tevens een winst die niet uitgedacht is door het kleine inzicht van ons beperkt bewustzijn, dat toch alleen maar de korte termijn kan overzien. Deze winst vloeit voort uit het veel grotere achterland van ons onbewuste waarin vitale krachten werken die ons op een dieper nivo omvormen zolang wij ze maar hun eigen gang

laten gaan.

Deze verandering in onze subjectieve instelling brengt een verruimd object tevoorschijn waarin we niet meer vastgeklonjen zitten aan een fenomeen in de buitenwereld, maar als Creator van het object in het middelpunt geplaatst zijn.

Gaan wij nu een stap verder en komen we in aanraking met de astrologie. Dat gebeurt niet iedereen.

Net zoals niet iedereen die z'n leven leeft zich gaat afvragen waarom hij reageert en kiest zoals hij dat doet, zo zal lang niet iedereen die de psychologie tot onder zijn huid heeft laten komen vervolgens in aanraking komen met de astrologie. Maar bij de mensen bij wie dat wel gebeurt (en dat zijn wij hier vanmiddag in deze zaal) wordt de wereld dan toch wel op zijn kop gezet.

Wij dachten in de psychologie iets te hebben ontdekt van oorzaken en gevolgen in ons leven en we hadden alles zo goed verklaard en het heft van ons leven in eigen handen gekregen, en nu pakt alles toch opeens heel anders uit.

Onze ouders en opvoeders hebben weliswaar hun diepe invloeden gehad en ons wereldbeeld is mede door hen gevormd, maar tegelijkertijd komen we tot de ontdekking dat het allemaal zo wezen moest, dat onze structuur er al was vanaf de eerste schep adem die we namen en dat al die z.g. causale factoren in ons leven alleen maar de rol te spelen hadden in het spel die al vanaf het begin voor hen klaar lag. Dat ze dus helemaal niet het feitelijk causale in ons leven vertegenwoordigen.

Zelfs onze grote ontdekking Creator te zijn van ons eigen bestaan gaat op de helling, want hoewel het feit op zich even waar blijft als voorheen, kunnen we ons nu toch gaan afvragen of die Creator eigenlijk wel leeft, als wij, d.w.z. ons subject, toch een gewone marionet aan de touwtjes van het heelal blijkt te zijn.

Inmiddels is er nog een twijfel bij gekomen, want de ontdekking Creator te zijn van ons eigen leven kwam in een periode, zo kunnen we nu met de efemeriden vaststellen, waarin Uranus transiteerde over een van onze belangrijke horoscoopfactorten. En zo blijkt het ontdekken-zelf niet alleen door onze eigen inspanning gewekt te zijn, maar ook nog een op z'n eigen tijd en van gene zijde gegeven inzicht.

De veranderingen die uit deze ontdekking zijn voortgekomen hebben daarbij natuurlijk allemaal een Uranisch karakter.

Het verbreken van oude banden en het wakker worden van een nieuw verhoogd zelfbewustzijn. Maar in de nieuwe verruimde situatie die daaruit is gegroeid zien we aan de grenzen van ons territorium weer de oude twijfels en spanningen tot leven komen en ontmoeten we onszelf weer net als eerst.

Dus daar staan we dan.

Wat betekent leven dan precies ?

Op dit moment is dit een duistere vraag en iedereen moet van deze ontdekking even bekomen.

Laten we afspreken dat we voorlopig nog even doorgaan op de oude voet en zien of we ook hier een tijdelijk en een blijvende winst kunnen boeken uit de gedane ontdekkingen.

Achteraf kunnen we dan gaan bekijken of deze benadering dan nog wel opgaat.

We gaan er dus even vanuit dat ons verstand dit gegeven kan overzien en we gaan het verworven inzicht net als eerst opnieuw inzetten voor een tijdelijke en ook weer voor een blijvende winst.

De tijdelijke winst die we met de astrologie kunnen boeken kennen we heel goed uit de horoscopie.

Hij richt zich weer, net als de vorige keer op uitbreiding van onze mogelijkheden in het horizontale vlak.:

"Wilt u eens voor mij uitzoeken of ik deze transactie moet aangaan, of ik deze werknemer in dienst moet nemen, of deze partner wel te vertrouwen is," etc. etc.

Deze toepassing van de astrologie geeft ons grip op onze situatie langs een weg die buiten onszelf om loopt. Het is op zich een objectieve weg, maar laten we ons wel realiseren dat we, wanneer we ten aanzien van andere mensen op safe willen spelen en steeds weer een astroloog raadplegen, het levende contact met ons omringende mensen naar een tweede plan wordt verschoven en onze eigen intuïtie in de ijskast zetten.

De winst die we hierboven hebben geboekt en besproken, t.w. het in het middelpunt van eigen leven staan en psychisch zelfstandiger zijn gaat dan weer even hard verloren.

Dat is een wezenlijk verlies aan levensgeluk en bovendien ook een verlies dat maar een schijnbare winst oplevert. Immers, zelfs de knapste astroloog kan niet veranderen wat voor ons klaar ligt en als de concurrent-in-zaken stiekum ook een astroloog heeft geraadpleegd die net ietsje knapper is dan de onze, dan wordt het een spelletje van baas boven baas, zoals we dat in elke concurrentie strijd kennen.

Zo worden we dus hier voor het eerst echt bewust van onze gerichtheid in de keuze die ieder van ons (vaak per vraagstuk) moet maken tussen het boeken van de tijdelijke of de blijvende winst.

Anders wordt het met vragen over ons concrete leven die in betrekking staan tot onze eigen ontwikkeling, zoals school-keuze, opleiding, beroep en gezondheid. Hierbij treden we niet buiten ons eigen veld, dringen niet in het leefveld van een ander en roepen dus ook geen tegenkrachten op. Integendeel een goed advies op dit gebied kan ons helpen de tegenkrachten in onszelf te verminderen hetgeen onze gezondheid en geluk ten goede komt.

En tenslotte is er de psychologische astrologie.

Hierin verlaten wij de directe betrokkenheid op de concrete omstandigheden en pogen te begrijpen wat er achter die omstandigheden zit.

Zij laat ons in de spiegel van onze ziel kijken die ons toont hoe onze structuur eruit ziet. Enerzijds worden we daarmee vastgezet op een eigen grondplan met opdrachten en (on)mogelijkheden, anderzijds stijgen we op het moment dat we met al onze zintuigen kennisnemen van die structuur, uit boven onze horoscoop.

Want als wij kijken naar onze horoscoop met het doel hem in z'n diepste wezen te begrijpen, dan kan dat alleen maar door ons vrij te maken van ons persoonlijk gebonden zijn aan de concrete uitwerking van de constellatie die we voor ons zien en ons te verbinden met het wezenlijke dat zich middels deze constellatie tracht uit te drukken.

Nu wij inzien dat subject en object in een vaste verhouding tot elkaar staan en t.o.v. elkaar ieder een eigen functie hebben gaan we ons toch afvragen of het onderscheid dat wij maakten tussen de tijdelijke en de blijvende winst wel op deze wijze gehandhaaft kan blijven. Immers wij blijken geënt op een grondplan dat niet veranderen kan en daarmee in ons leven het vaste vertegenwoordigt, datgene dat weliswaar gevoeld wordt als beperking, maar dat de functie heeft toessteen te zijn. Het vaste kan niet veranderen en moet ook niet veranderen, want dankzij de onveranderlijkheid van het vaste krijgt het bewegende in ons een richting en wordt het groei. Deze beiden horen daarom als koppel bij elkaar en kunnen in onderling samengaan het wezenlijke zichtbaar maken.

Het onderscheid in tijdelijke en blijvende winst was eerder wel nodig om onze menselijke aandacht te richten, maar in het groter verband blijkt het op den duur niet vruchtbaar.

Door de kennismaking met de astrologie vervalt de noodzaak van het maken van een keuze tussen beide. We zien beide als voortkomend uit eenzelfde bron en we komen tot een meer cosmisches gericht onderscheid. Hierdoor krijgen we automatisch een andere relatie met de verschijningsvorm van ons dagelijks leven en ons karakter. We worden beschouwender.

We kunnen nu naar de veelheid van facetten van onze horoscoop kijken en tegelijkertijd de eenheid erin vasthouden. We ervaren danook dat de horoscoop niet het levende deel van onszelf is, alleen maar een structuur, een vormpje waarin het zand van het levensstrand is gedrukt als gevolg waarvan we ons kunnen manifesteren als visje of als taartje of enorm zandkasteel. Welke vorm het danook mag zijn doet er nu minder toe, als het het leven dat daarachter ligt maar tot uitdrukking wil brengen. En als visje of taartje spelen we dan onze rol op dit ondermaanse.

Voor ieder die in z'n benadering van het leven natuurwetenschappelijk is ingesteld is het van belang te beseffen

dat we ons bewustzijn nu hebben uitgetild boven onze fysieke en psychische verschijningsvorm. Onze denkende aanwezigheid kan zich kennelijk bewegen op een gebied dat boven die horoscoop ligt. Er is dus zelf-bewustzijn in het immateriële.

Uit deze hele onderneming kunnen we nu twee dingen leren.

Ten eerste blijkt als wij ons gaan afvragen wat het begrip leven nu eigenlijk inhoudt, dat zich dit steeds weer verplaatst naar een sfeer, die boven het gebied ligt waar wij met onze vorsende hersens vertoeven. Het leven vertoont zich dus iedere keer niet aan ons, maar werkt uit in het verticale verband, door iedere keer hogerop te stijgen.

Ten tweede volgt hieruit dat we in ons aards bestaan leven, geprogrammeerd als visje, of taartje of zandkasteeel, en we zien in dat dit alleen maar een programmering is. Pas als we die programmering willen afstemmen op het wezenlijke dat boven de horoscoop ligt kan er uiteindelijk sprake zijn van Leven.

Daarom dient zich nu de vraag aan: hoe creëer ik binnen de vorm waar ik in zit een kanaaltje naar het Leven dat zich boven die vorm bevindt, zodat dit Leven zich middels die vorm kan gaan uitdrukken.

Deze vraag ligt er voor vanmiddag.

Om hem te beantwoorden gaan we eerst proberen dezelfde verhaal dat we hier hebben doorlopen te vatten in meer exactere WvA termen, zodat we er wat meer grip op kunnen krijgen. We doen dit dan nu in de omgekeerde richting, niet van beneden steeds verder opwerkend naar boven, maar andersom.

Wij werken in de WVA met een subject en een object.

Deze komen ons nu goed van pas.

Bezien we de structuur van het object, dan blijkt ons al snel dat dit is gestructureerd volgens het cosmisch plan. In de dierenriem staan de vuurtekens van nature en zonder mankeren driehoek op elkaar, evenals de watertekens de aardetekens en de luchttekens.

Nu komt er in het kleine alleen maar iets duurzaam tot stand als het gegrondvest is op het bouwplan van het grote. Als we willen zien hoe de fundamenteen voor een individueel leven zijn gerangschikt gaan we daarom na in hoeverre ons grondplan eenzelfde structuur vertoont als het grote plan. Daartoe groeperen wij in onze kwaliteitscyclus voor ieder element de drie fasen volgens het cosmisch plan en bezien in hoeverre er in ons individuele geval enige gelijkenis bestaat tussen ons interne verband en dat grote plan.

In de kwantiteitscyclus maken we een groepering van de

vier elementen in opvolging en in de creativiteit bezien we ook de vier elementen maar dan op basis van de kruisen.

Steeds gaat het er in de cyclering om een indruk te krijgen in hoeverre het cosmisches verband, dus dat wat er in het groot is en altijd was, herhaald wordt, zichtbaar wordt gemaakt, in een individueel geval.

Want niets kan totstand komen tegen dat grote verband in, tegen de wetten van de natuur in. Dit is Saturnus die zich niet laat passeren zonder gerespecteerd te worden. Blijkt dus een bepaalde cyclus enig verband te vertonen, dan houdt dat in dat er een vermogen aanwezig is waardoor iets tot stand kan komen in het objectieve, in de stof.

Het Object toont ons dus heel praktisch welke vermogens we hebben. In diepere zin echter toont het ons in hoeverre we gelijkvormig zijn geworden aan het grote plan. Niets meer en niets minder.

Komt dus de volgende vraag

Hoe komen we aan ons object, hoe komt het tot stand? In de occulte literatuur wordt dit als volgt omschreven:

We moeten ons voorstellen dat een EGO dat ter incarnatie gaat vanuit het gebied waar het verblijft een trilling uitzendt in de stof waaruit zijn ijlere en dichtere lichamen gevormd gaan worden. In de occulte literatuur wordt dit ook wel aangeduid dat het EGO zijn eigen naam roept.

Dit nu wordt wel uitgebeeld zoals de tekening hiernaast aangeeft.

Het EGO zendt een straal naar beneden en deze straal wordt in stof waarin hij wordt gezonden omgezet tot vormen, die de structuur gaan worden doormiddel waarvan het EGO zich gaat uitdrukken.

Echter er is, zodra we op het gebied van de vormen zijn gekomen geen sprake meer van een EGO, want dat blijft op zijn eigen gebied, maar het openbaart zich aan ons door ongevormde stof te vormen naar zijn eigen trillingsgetal.

Openbaring, zichzelf zichtbaar maken, is alleen maar mogelijk door het oorspronkelijke geheel op te splitsen, te polariseren tot tegendelen. Zodra de stof wordt aangeraakt is er dus sprake van een tweeheid, een subject en een object.

Aanvankelijk is alles gevangen in het subject, als krachtscentrum waarvan een uitstraling uitgaat in het horizontale veld, dus in de omstandigheden. Hierdoor vormt het zichzelf een object. Dit lukt zoals we dat hierboven bespraken.

Dat object echter vormt zich naar datgene wat het subject buiten zichzelf projecteert als een niet-ik, als datgene waaraan het als subject niet (meer) gebonden is. Wat dus door de persoon gekend is en verwerkt en herkend als niet-ik.

Het object geeft dus aan in hoeverre het Ego door het subject heen toegang heeft gekregen naar en dus grip heeft gekregen op de stof. Hij heeft het zand kunnen vormen tot een zandtaartje en is er vervolgens met z'n ik-besef in gaan zitten.

Nu we weten dan dat het verschil tussen het ik en het niet-ik alleen een openbaringsvorm is in het horizontale vlak en geen wezenlijke grond heeft kunnen we beide ook weer samengevoegd denken. We heffen dan onze manifestatie in het horizontale vlak in gedachten even op en krijgen zo de kans het verticale verband nader te leren kennen.

In de loop van hun leven zien we mensen dit ook feitelijk doen. Ze krijgen in de gaten dat er veel energie gaat zitten in het onderhouden van een object. Je spieren en je hersens moet je trainen, je bezittingen bewaken, je toekomst verzekeren etc. Mensen kunnen het gevoel krijgen dat ze met tamelijk veel ballast door het leven gaan, zodat ze er toe kunnen besluiten het overbodige deel van het object overboord te zetten. Dit besluit gaat dan samen met een inzicht in het eigen subject, dat steeds het object als projectiescherm nodig had, en dit projecteren voor zichzelf nu niet meer nodig heeft.

Hopenlijk herkent u dat we nu op hetzelfde punt zijn aangeland als in onze eerste benadering.: We hebben ons Ik geprojecteerd als ik-besef in ons object en ons subject en hebben uitgevonden dat beide vormen als zodanig niet onze werkelijke identiteit vertegenwoordigen. In deze schets vanuit de theosophie wordt de indaling voorgesteld verlopend langs de omtrek van een kegel en met deze voorstelling kunnen we ons nu ook een voorstelling maken van de weg terug, die we hiervoor bespraken. We doorlopen de cirkel in achterwaartse richting en stijgen zo nivo na nivo uit boven deze fenomenale wereld.

Alle goede dingen bestaan uit drieën. Daarom wil ik tenslotte dezelfde geschiedenis nu nog eens vertellen, maar nu geplaatst in een veel groter verband nl. als scheppingsverhaal.

In de kruiken die in de Egyptische woestijn bij Nag hamadi gevonden werden zijn rollen aangetroffen uit het begin van de Christelijke jaartelling, die gnostieke geschriften bevatten. Naast een aantal andere teksten bevindt zich daarin ook een tekst met de titel: "Het geheime Boek van Johannes". De inhoud van deze tekst komt in het kort op het volgende neer.:

Er is naar de geleerden aannemen in het boek van Johannes sprake van een oerprincipe dat wordt aangeduid met "Zui-

vere Geest", waarin twee goddelijke wezens te onderscheiden zijn, nl. de onnoembare Vader en de goddelijke Moeder. De tekst luidt als volgt:

De Eerste verscheen voor het Al in het onbegrensde: Hij is de zelffontstane, zelfgeschapen Vader, die volmaakt is in het onuitsprekelijk stralende licht. Dit vatte in den beginne de gedachte op zijn gelijkenis te doen ontstaan als een grote Kracht. Terstond manifesteerde zich het beginsel van dat Licht als een onsterfelijke androgyne mens. De naam van diens mannelijkheid luidt: "de volmaakte Verwekker", de naam van diens vrouwelijkheid luidt "de alwijze Sophia" .

Misschien lijkt dit allemaal wat verwarrend. Het gaat echter om beelden. Uitbeelding van oerprincipes, die met de zinnen niet waarneembaar zijn, maar wel in iedere religie weer opduiken als principes. De namen zijn door ons mensen ingevuld. Om de namen gaat het niet in de eerste plaats, al kunnen ze veelbetekenend zijn. Het gaat om de erachterliggende gedachte.

De androgyniteit van dit goddelijke principe staat borg voor een permanente beweging en voortplantingsdrang, ook wel 'emaneren' genoemd. Dit goddelijk principe is een ZIJN in beweging. In zijn en haar overvolheid stroomt het als het ware over, stroomt uit, emaneert. De krachten die daaruit voortvloeien worden het in boek van Johannes 'eonen' genoemd.

Deze eonen, ofwel 'ruimten van tijd' hebben begripsnamen gekregen, zoals Waarheid, Wil, Voorzienigheid, Eerste Gedachte, Bewustzijn verstand, Voorkennis, Genade, Volmaaktheid, Idee e.d. Het zijn manifestaties van het Goddelijk wezen. Aan deze manifestaties is de onbekende God kenbaar.

In deze eonen wordt het Goddelijk Wezen zich bewust van zichzelf en breidt zich uit. Deze Emanaties vullen Tijd en Ruimte en zij worden vaak voorgesteld als Aartsengelen. Tesamen vormen zij met het Goddelijke Wezen de Goddelijke wereld, het Pleroma. Een wereld van puur zuiver licht, vol en rond en volmaakt.

In deze volmaakte wereld ontstaat een lek.

De zuster Sophia, de Goddelijke Wijsheid, dacht uit zichzelf (zonder haar paargenoot dus) een gedachte en deze gedachte nam vorm aan, zodat er iets werd voortgebracht dat niet androgyn was, maar eenzijdig.

Toen de wijze Sophia haar voortbrengsel zag begreep zij dat hij niet behoorde tot het Pleroma en zij plaatste hem buiten zichzelf en gaf hem een troon en macht en zij noemde hem Jaldabaoth.

Dit werd de eerste heerser. Anders dan zijn moeder is hij vergankelijk, niet eeuwig.

Hij ontleende grote kracht aan zijn moeder en schiep zichzelf een eon waarin hij twaalf engelen verwekte, elk van hen in zijn eigen eon naar het voorbeeld van de onvergankelijke eonen in het Pleroma. En hij schiep voor elk van hen zeven engelen, en de engelen schiepen drie

krachten, zodat allen die onder hem staan 360 engelenklassen vormen.

Deze Jaldabaoth kennen wij als de schepper God. In de ontstane chaos brengt hij ordening en schept een kosmos, de tekens van de dierenriem en de planeten. En hij schiep in die wereld de aardse mens.

Naast het Pleroma, is er dus een aards rijk ontstaan. Naast puur licht is er nu ook duisternis.

Echter deze duisternis is ontstaan door een lek in de lichtwereld, komt uit de lichtwereld voort en zo heeft ook de lichtwereld deel gehad aan de schepping van de mens. Zo bestaan lichaam en ziel van de mens uit de materie van Jaldabaoth terwijl zijn Geest uit het Pleroma afkomstig is.

Naar lichaam en ziel wordt de mens hier dus uitgebeeld als vergankelijk terwijl zijn diepste ondeelbare kern, zijn lichtdruppel, of pneuma, afkomstig is van de geestwereld. Uit het pleroma is die lichtdruppel afkomstig en hij zal er tenslotte ook weer in terug keren. Daarin ligt volgens de gnostici niet alleen de verlossing voor de gehele wereld, maar ook voor ieder mens afzonderlijk. De innerlijke kennis (gnosis) van de godsvonk leidt tot zelfverlossing. Niet zoals de kerk zegt door een collectieve verlossing in de eindtijd, van buitenaf, Nee, van binnenuit voor ieder afzonderlijk in het hier en nu!

Natuurlijk kent zo'n verhaal als alle andere beeldende verhalen een aantal karakteristieken die ons voorkomen als tekortkomingen.

Het scheppingsverhaal wordt gedramatiseerd, alsof er een fout gemaakt is door het vrouwelijk deel. De emancipatie beweging zit natuurlijk op een dergelijke afschildering van de vrouw niet te wachten. En zo is er meer op te zeggen.

Wat in dit verhaal zo prachtig tot uitdrukking komt dat is de dubbele schepping, die we ook in Genesis kunnen lezen en die ook in de theosophie wordt gemeld. Ook in onze WvA astrologie kennen we twee zonnen, nl. Apollo en de zon met de punt in de cirkel, de geestelijke zon. Het is het oud-testamentische en het nieuw-testamentische dat hierin zichtbaar wordt gemaakt.

Ook krijgen we er een kort en krachtig stukje astrologie in voorgeschoteld waardoor we ons gewonnen inzicht van vanmiddag in dit verhaal voor de derde maal zien herhaald. :

Wij manifesteren ons d.m.v. de 3, de 7 en de 12, maar wij zijn dat niet.

We hebben hiervoor gezien hoe ons bewustzijn zich middels een spirallende beweging in deze kleedselen heeft gehuld en weg gaan onderzoeken of en zo ja hoe we deze beweging kunnen omdraaien, waardoor dit alles van ons af kan

vallen.

Echter voordat we deze beweging nu in individuele zin gaan bespreken wil ik hem eerst met u in een groter verband bezien, want verweven door de geschiedenis van de mensheid hen is een gestage ontwikkeling te bespeuren in de richting van individuatie. Ons Christelijke tijdperk is immers het Vissen tijdperk waarin Venus in verheffing staat en waarin wij de offerende liefde hebben leren kennen.

Hiervoor heerste het Aries tijdperk met de Zon in verheffing, waarin de Romeinen met hun krijgersvolk en de late Grieken met hun individuele denkers leefden.

Hiervoor lag het Taurus tijdperk, waarin het Midden-Rijk van Egypte en de Minotauriërs op Kreta leefden. In die tijd staat de magische kracht van Demeter in verheffing. Op Kreta leefden de mens toen in een matriarchaat !

Zo zien we culturen opkomen en ondergaan, en tegelijkertijd wordt door de teruggang van het lentepunt het menselijk bewustzijn stap voor stap vrijer en opener gemaakt. Er vindt een gestage individuatie plaats, waardoor het leven meer en meer door het individu heen gaat klinken.

Ook de Maansknoop maakt een achterwaartse beweging door de zodiak heen, waardoor hij ons ieder 18 jaar in een nieuwe sfeer wikkelt, onze puurheid hernieuwt.

De ontwikkeling van het menselijk bewustzijn gaat dus precies tegen de richting van ons persoonlijk streven in, tenzij we de stroom herkennen, en ook zelf omkeren.

Daar gaat het om

Deze omkering nu heeft een technisch aspect en een inhoudelijk aspect.

De puur technische kant ervan kent u allemaal wel of uit eigen ervaring, of van horen zeggen. Het komt in het kort op het volgende neer.:

We pakken onze Saturnus en brengen hem naar z'n organische plaats het ascendant-punt. Immers het ascendantpunt fungeert als aangrijpingspunt voor het kleine ik en is het in- en uitlaatpunt vooral onze handelingen. Met onze Saturnus sluiten we deze in- en uitgang af. We staken dus alle uiterlijke activiteit. We zitten stil en doen niets meer. Om dit afgeslotene te bevorderen zoeken we een plaats op waar we niet gestoord worden. Hierdoor kijken we voor het eerst in de richting van de twaalfde sector, en straks zullen we daar ook vollediger in terecht komen. Vervolgens trachten we ook ons Maan-lichaam rustig te maken en meestal duurt dat wel een tijdje, want onze reacties hebben de neiging na te ijlen op onze besognes in het dagelijks leven. Maar na verloop van tijd merken we toch wel dat het ook in wat rustiger begint te worden. Onze maan scharrelt dan in de buurt van het middelpunt van de horoscoop figuur.

Dit is de techniek van het afsluiten voor de buitenwe-

reld. Deze techniek kunnen we elkaar leren.

Wat we elkaar niet kunnen leren, maar wat toch wel de essentie van het verhaal vormt, dat is het innerlijk verlangen naar het andere. Want we kunnen nu wel een stil plekje opzoeken en trachten alles heel stil te houden, maar zonder een vuurtje dat vanbinnen brandt vallen we dan al heel gauw in slaap.

De negatie van alle uiterlijke dingen is dus alleen voorwaarde scheppend, de motivatie is de motor van het geheel. Die is er eenvoudig, of het is er niet.

Deze motivatie is richting bepalend en doet ons op het ascendantpunt omdraaien in de anti-zodiakale richting.

Het betreft hier dan meer dan alleen een 12e sector plekje opzoeken; ook onze innerlijke houding draait om.

Om u daarvan een indruk te geven wil ik u graag het begin voorlezen van een verhandeling van Martin Buber getiteld Ik en Gij.

Hij zit hier als het ware op dat ascendant-punt en kijkt de twee richtingen uit die voor hem open liggen, naar de binnen wereld en naar de buitenwereld.

Het luidt als volgt:

De wereld ontvouwt zich aan de mens op tweeërlei wijze op grond van 'smensen tweeledige houding.

De houding van de mens ontvouwt zich naar twee zijden op grond van het tweeledig karakter der grondwoorden welke hij kan spreken. De grondwoorden zijn geen afzonderlijke woorden, doch woordparen.

Het ene grondwoord is het woordpaar Ik-Gij.

Het ander grondwoord is het woordpaar Ik-Het, waarbij Het gesubstitueerd kan worden door Hij of Zij zonder dat de zin van het grondwoord daardoor verandert.

Derhalve is ook het Ik van de mens tweeledig.

Want het Ik van het grondwoord Ik-Gij is een andere dan van het grondwoord Ik-Het

Grondwoorden delen niet iets mee dat buiten deze woorden bestaat, doch scheppen wanneer zij worden uitgesproken een toestand.

Men spreekt grondwoorden uit met zijn wezen. Wanneer men dus Gij zegt is het Ik van het woordpaar Ik-Gij mede uitgesproken. Wanneer met Het zegt is het Ik van het grondwoord Ik-Het mede uitgesproken.

Het grondwoord Ik-Gij kan men slechts met zijn totale wezen uitspreken.

Het grondwoord Ik-Het kan men nimmer met zijn totale wezen uitspreken.

Er bestaat geen Ik op zichzelf, doch uitsluitend het Ik van het grondwoord ik-Gij en het Ik van het grondwoord Ik-Het.

Als de mens Ik zegt, bedoelt hij een van beide. Het Ik, dat hij bedoelt is er zodra hij Ik zegt, ook als

hij Gij of Het zegt, is het Ik van een van beide grondwoorden present.
Wie een grondwoord uitspreekt treedt in dat woord binnen en neemt in dat woord een standpunt in.

Het leven van een menselijk wezen bestaat niet uitsluitend in de sfeer van doelgerichte werkwoorden. Het bestaat niet slechts uit werkzaamheden die een iets tot object hebben. Ik neem iets waar, ik wordt iets gewaar, ik stel iets voor, ik wil iets, ik voel iets, ik denk iets. Dit alles en dergelijke tesamen ligt ten grondslag aan het rijk van het Het. Maar het rijk van het Gij heeft een andere grondslag.

Wie Gij zegt, heeft niet een iets als object voor ogen. Want waar Iets is, is ook een ander Iets: Elk Iets grenst aan andere "ietsen" ; iets is er alleen maar doordat het aan andere "ietsen" grenst. Waar echter Gij gezegd wordt, daar is geen Iets. Gij heeft geen grens.
Wie Gij zegt, heeft geen Iets, heeft niets. Maar die staat in relatie.

Uit: Martin Buber "Ik en Gij"
(Uitg. Bijleveld, Utrecht)

Wij zijn nu vanuit de acsendant als aangrijpingspunt met onze volle presentie in de twaalfde sector beland. We hebben de fenomenale wereld de rug toegekeerd en hebben de richting van onze streven omgedraaid.
En daar zitten we dan en we zijn nog precies dezelfde die we daarvoor waren. Vol met kleine persoonlijkheid en dicht voor het wezenlijke dat daarachter zit.
Het blijkt dat wij bezig blijven met het afbakenen van ons terrein, van onze sympathieën, onze opvattingen, onze menage, en funkties. Het blijkt ook dat wij heel kwetsbare mensen zijn, dat we de strijd niet zomaar kunnen prijsgeven. Dat de spanningen in ons even actueel blijven als ze altijd al waren. Het enige verschil is dat je ze in heviger mate gaat zien.
En nu kom ik toch aan het bijzondere van deze twaalfde sector bezigheid. We merken dat we onze vooruitgang in de weg zitten doordat we de wereld in onszelf willen verdeelen in een ik en een niet-ik in een subject en een object.
Het blijkt dat we ons niet onvoorwaardelijk willen verbinden met alles en allen, dat we om met Martin Buber te spreken het rijk van het Gij niet binnengaan. Wij gaan de relatie niet aan. Het ons ontbreekt aan liefde.

Liefde is een beladen woord, want het is zo geweldig misbruikt door de kerk en door menselijk onbegrip verknoeid.

Toch komen we zonder de liefde niet verder, blijft ons Ik

gehandhaaft zoals het is.

Echter de liefde die we hier bedoelen, wordt niet primair door de mens zelf opgebracht. Ieder eigen initiatief daartoe mist z'n doel, is ernaast, is als actie ook vreemd aan de twaalfde sector waar we immers inzitten.

Deze liefde is dus niet de bekende Venus die berust op wederzijds sympathie, zoals bv. de liefde tussen man en vrouw.

Dit is wel heel belangrijk. Wij menen maar al te vaak dat we zodra er over liefde wordt gesproken in dit verband danook tegen iedereen lief moeten gaan doen. Dat is een misverstand. Het gaat niet om zoetigheid, we zouden dan onszelf alleen maar overbieden en belasten en anderen en onszelf extra binden.

De liefde die hier bedoeld wordt maakt vrij en brengt ons boven het persoonlijke vlak. Zij wortelt niet in persoonlijke sympathie, maar is gebaseerd op eenzelfde scheppingsgrond en scheppingskracht.

Deze liefde kan ons alleen bereiken via de Maan. Hoe rustiger onze Maan is, des te beter kunnen we deze Venus in ons gewaarworden en z'n werkzaamheid herkennen.

Vandaar dat wij ons terugtrekken op een stille plaats om onze Maan in z'n resonantie op het horizontale vlak te laten uitswingen en af te stemmen op het verticale.

Daar kan de liefde die hier wordt bedoeld ons bereiken. Wij moeten haar alleen maar toelaten. Dat is dus goed beschouwd veel eenvoudiger en ontspannender dan we eerst dachten.

En we worden werkelijk stil.

Daarom nu een dichter over deze tijd van het jaar.

Toekomstige Lente

Nu mijn gedachten loofloos staan als ginds de zwarte hagen

Heb ik minder aan mijzelf te dragen
Sta ik vaster in mijn stil verwachten
Van een nieuwe ongeëvenaarde lente
Want ik weet
Dat midlerwijl een kweeker
Mij besnoeide en
Van mijn gaafheid zeker
Op mijn stam een eedler vruchttwijg entte.

door Albert Verwey

De liefde in ons heeft een dubbele uitwerking.

-Wij worden als vanzelf stil, zonder geforceerd onze gedachten en gevoelens te onderdrukken, want wij worden door de Liefde naar binnengetrokken.

-Onze motivatie wordt door de ervaring van de Liefde

geheel opgeladen.

Hiermee is onze bereidheid tot het deelgenoot worden van die Liefde een feit.

We komen hierdoor automatisch vanuit de twaalfde sector in de elfde terecht en vinden daar onze begeleider, Hermes.

Hermes is de geleider der zielen. Hij is onze cosmische tweelingbroer, die zijn oorspronkelijke plaats in de hemel niet heeft verlaten, zich niet in de stof heeft ingewikkeld en ons nu opvangt op onze tocht terug naar de oorsprong.

Maar Hermes doet nog meer dan dat. Iets hermetisch afsluiten doet hij ook en zo neemt hij degene die op weg gaat, in wie dit alles leeft met zich mee en trekt het gordijn achter zich dicht.

Goed beschouwd houdt hier mijn verhaal dus op voor wat betreft de feitelijke gebeurtenissen op deze teruggang. Maar er valt zowel in objectieve als in subjectieve zin toch nog wel iets meer van de vertellen.

Ik weet niet of het u is opgevallen, maar venus en hermes verschijnen niet zomaar toevallig in deze sectoren. Zij staan hier immers in verheffing, en tonen dus dezelfde wetmatigheid als de opeenvolgende cultuurperioden in het teruglopen van de lente equinox.

Dit zegt nu natuurlijk iets over het verdere verloop van deze reeks. Maar het zegt daarnaast nog iets anders, nl dat we ons hier bezig houden met zaken die verheven liggen boven het alledaagse gedoe, letterlijk met verheven dingen.

Er is dus sprake van opheffing naar een hoger gelegen nivo. We zijn in het verticale verband terecht gekomen.

Maar er is ook sprake van opheffing in een andere zin, namelijk van het opdoeken iets dat in het alledaagse leven wel present is.

In één beweging heffen wij onszelf dus op twee manieren op, zodat het leven zich meer en meer kan gaan mededelen.

Door alle eeuwen heen hebben steeds weer mensen pogingen gedaan een object te scheppen waarin voor anderen een gelegenheid wordt geboden deze weg in zichzelf te gaan. Hierbij werden diverse methoden gehanteerd.

Ik noemde al de vrijmetselarij en er zijn vele andere, openbare en geheime. Iedere grote wereld-godsdienst kent bovendien naast z'n uiterlijke en nivellerende leerstellingen groeperingen die zich toeleggen op de innerlijke scholingsweg.

Er zijn dus vele methoden.

Iedereen die zich op zo'n methode toelegt merkt echter dat de weg die hij gaat een strikt individuele is, die alleen hij of zij zo doormaakt, nl. de teruggang door

zijn eigen horoscoop. Bovendien blijkt dat deze teruggang wel in objectieve zin wordt aangereikt, maar dat hij aangrijpt op het subject van de persoon, op datgene wat hij om zich heen oproept. En dit subject doorloopt dan een specifieke gang.

Wij spraken hiervoor over de liefde met een grote L die we in onszelf gaan herkennen.

We kennen ook de liefde met de kleine l, de persoonlijke warmte, die wakker wordt en z'n uitbreiding vindt in de slingerang. Vanuit de 4e sector naar de 3e, de 5e enz. Uit de horoscoop duiding is dit ons allen bekend als de persoonlijke emancipatie.

Willen we nu de cosmische Liefde in onszelf stap voor stap vrijmaken, dan bewandelen we de teruggang van de slingerang, beginnend in de 10e sector, dan naar de 9e, naar de 11e, naar de 8e enz.

Beide slingerangen ontmoeten elkaar op het horizontale vlak. Vanuit 4 en 10 treffen ze elkaar in 7 en in 1.

Op het horizontale vlak worden dus twee huwelijken gesloten. Een persoonlijk huwelijk, zoals we dat uit het leven kennen en een ander, geheim, of verborgen huwelijk waarover in de mystieke literatuur wordt gesproken.

Hier wordt de mens de echte Ariës, vrij, rechtlijnig en eenvoudig en tegelijkertijd onnipotent. Hij wordt een Zon in verheffing.

Dit is het uitzicht dat wij allemaal hebben.

Ten aanzien van de teruggang in het object is er een veelheid van facetten die besproken kunnen worden. Zo kunnen we de cyclering gaan maken van de teruggang en merken dat allerlei verbanden verschuiven waardoor ons inzicht omtrent de functie van de verschillende cycli verder wordt verdiept.

Zo blijken bv. de heren van de cyclus van het hoofdkruis in de gewone gang dezelfde te zijn als in de teruggang, waaruit te begrijpen valt dat de grote jaarfeesten van Kertmis, Pasen, St. Jan en St. Michael zowel voor de wereld als voor het individu momenten van krachtsinstroming zijn.

Het lijkt mij dat ieder voor zich dat met de gehele cyclering thuis wel eens kan uitproberen zowel voor de heren als voor de sectorvelden. Er komen dan interessante verbanden tevoorschijn, waar veel uit te leren is.

Voor ons onderwerp van vanmiddag wil ik mij graag beperken tot die slingerang van boven naar beneden.

De positie in het M.C. beeldt de mens uit de aan te top van z'n vermogen is gekomen en het hele veld kan overzien. Belangrijk daarbij is dat wij niet zozeer de wereld kennen in al z'n feiten en uithoeken, maar wel onszelf daarin.

D.w.z. wij kennen onze eigen reacties op de ons omringen de dingen en voelen daarom de dingen die ogenschijnlijk als nieuw verschijnen toch steeds als een herhaling van een prikkel die ons bekend is; het gevolg is dat onze

interesse afneemt en wij minder reageren.

Hierdoor komt energie vrij voor de weg naar binnen en we komen dan als eerste terecht in het droomgebied, de 9e sector, die tevens de 4e is van de teruggang. Hier leren we de vele beelden en archetypen die in ons leven kennen.

Van hieruit herkennen we in de 11e sector een gemeenschappelijke bestaansgrond met andere mensen en komt we tot het bovenpersoonlijk besef van onze eigen functie in het geheel.

In de achtste sector wordt dit besef beproefd en een grootscheepse reorganisatie uitgevoerd opdat het oude leven afgedaan raakt en het nieuwe leven ook werkelijk kan aanslaan. Uranus staat hier in verheffing.

Dit nieuwe leven, in de bijbel ook wel het levend water genoemd, vindt in de twaalfde sector een vernieuwd voertuig, dat in de 7e voor het eerst in zijn glorie, schoonheid en volmaaktheid op het horizontale vlak verschijnt. In 1 tenslotte is de mens EEN en vrij.

Dit is in het kort weg die we op de teruggang in onszelf exploreren en waarop we onze planeten met hun aspecten in de achtereenvolgende sectoren tegenkomen, merken waar we met ons kleine ik aan vastzitten, waar we nog niet open zijn. Ieder heeft daarin dus zijn eigen verhaal, zijn eigen mogelijkheden en inzet.

We kunnen dit verhaal ook toelichten door de nadruk te leggen op het terugtellen van de sectoren. Bv. de 11e sector wordt de 2e van de teruggang, de 7e sector wordt de 6e en omgekeerd, net zoals de 12e de 1e wordt en de 1e de 12e. Ook 4 en 9 en 3 en 10 wisselen tegen elkaar uit. Ik laat dit net als de objectcyclering aan uzelf over. Er valt beslist veel in te ontdekken, dat het algemeen inzicht kan verruimen.

Waar ik tot slot nog iets over wil zeggen dat is het begrip omkering en de omkeringsmomenten die wij kennen.

Omkering heeft heel vaak te maken met groei. De groei die dankzij Jupiter doorgemaakt wordt heeft een lineair voortschrijdend karakter totdat er een natuurlijk verzadigingspunt is bereikt. Dat zien we bij het oplopen van de temperatuur van bv. water, maar ook bij de groei van bedrijven en instellingen en tenslotte ook in mensen. De groei gaat door tot het verzadigingspunt is bereikt en een nieuwe vorm nodig wordt om de dynamiek van het erin aanwezige leven te kunnen belichamen. Zo'n overstap naar een nieuwe vorm is een omkering.

In de horoscopie kennen we dit uit de slingerang. Bij iedere overschrijding van een sector grens passeren we een Maan-vlak en iedere overstap naar een volgende sector is een omkeringspunt.

Zo maken we in ons leven dus vele omkeringen door.

Ook in deze lezing zaten enkele punten waarop wij ons omkeerden.

De keuze tussen de blijvende en de tijdelijke winst uit het begin is zo'n punt en vervolgens was de herbenoeming van deze beide in het vaste en het wordende ook een omkeringsmoment.

Naast de kleinere, de voorbereidende omkeringen zijn er ook grotere omkeringen, zoals Martin Buber die op het ascendantpunt twee basis ikken ontdekt. En dan is er de hele grote reorganisatie die voorafgaat aan het uitkomen van een vlinder uit zijn kokon. Dit proces vinden we in de achtste en twaalfde sector van de teruggang en het begint met Uranus in verheffing, die alles op z'n kop zet. Deze beproeving op het vaste kruis breekt onze resterende persoonlijke gehechtheden af en gooit onze oriëntatie definitief om.

We zien iets daarvan uitgebeeld in het liggende maantje van de mysterie-planeten die in hun oriëntatie kosmisch zijn.

In onze kleine persoon beheerst de Maan het gehele psycho-fysiologisch functioneren van de mens. Hij is de samenvatter van de gehele horoscoop met inbegrip van alle planeet-aspecten.

De omkering van de Maan heeft danook een diepgrijpend effect. Een paar uitingen van dit effect wil ik u hier noemen.

Allereerst een uiting die zich mededeelt op het psychisch nivo en die in de duiding van de horoscoop een rol kan gaan spelen.

- De aspecten op de uitgaande boog verschijnen op de ingaande boog en omgekeerd.

Wanneer u voor iemand in het kader van zijn persoonlijke vrijwording een horoscoopduiding wilt geven dan kunt u de omkeringsmomenten van de persoon aanvatten op de oppositiepunten en de conjuncties in de horoscoop.

Immers wij weten wel, dat we door de omstandigheden tot de activiteiten op de uitgaande boog worden aangezet, maar dat is toch alleen re-actie, geen eigen behoefte.

Dus, dat "moeten leren aanpakken" van de aspecten op de uitgaande boog is maar een enkelvoudige benadering. Het geeft een beeld van de opgeladen vitaliteit, van de pas uitgezette boog. Deze vitaliteit kent zichzelf nog niet en ondervindt in de psyche weerstanden. Vandaar "het moeten leren aanpakken" op die boog.

Zo is het ook met de aspecten op de ingaande boog. De vitaliteit kent zichzelf nu wel en kan door het ik worden ingezet; het ik doet dat danook uit hoofde van z'n identificatie met die vitaliteit. Maar de vitaliteit neemt nu steeds verder af. Bewustzijn en vitaliteit draaien dus tegen elkaar in en tonen zo de horoscoop in een tweevoudig aanzicht.

Een mens is niet steeds enkelvoudig en we moeten dus bij een duiding uitkijken niet gemakshalve de automatische piloot aan te zetten en te koersen op alleen de normale gang. Er zijn gesprekken met mensen die vragen om een duiding in beide richtingen.

Vervolgens wil ik u een paar veranderingen noemen die u wellicht niet meteen zult kunnen plaatsen, omdat het psycho-fysiologische er niet onmiddellijk in te herkennen is.

Ik zal een voorbeeld geven:

In de vrijmetselaarsopera " Die Zauberflöte" zien we hoe helemaal aan het begin van het verhaal een draak (Saturnus) wordt gedood en daarna de held van het verhaal door de Maankoningin via een spiegeltje het beeld wordt getoond van zijn geliefde.

Iets dergelijks vinden we ook in de Parcivallegende. Midden in het verhaal is het hartje winter en de wereld is bedekt met een laag sneeuw. Ook weer Saturnus. In de sneeuw ontdekt Parcival nu drie druppels bloed die hem zo biologeren, dat hij met zijn gedachten wegdrijft naar een andere dimensie waarin hij zijn geliefde opnieuw ontmoet. Net als de held in de Zauberflöte doet hij nu een heilige gelofte die geliefde te gaan zoeken.

In beide heldenverhalen wordt bij ieder op een andere manier hetzelfde proces uitgebeeld.

Martin Buber deed dit op zijn eigen manier door zijn Ik te herdefinieren, zijn Saturnus te vernieuwen.

Als we dit proces in astrologische termen willen uitdrukken zeggen we dat Venus (en daarmee eigenlijk het hele Es) zichtbaar wordt achter Saturnus.

Als we nu een astroloog zo'n uitspraak serieus horen beweren zonder dat we daar doorheen kijken en luisteren, hebben we natuurlijk in eerste instantie de neiging te wijzen naar ons voorhoofd. Echter u weet nu beter.

Ik zal u daarom nog een paar omkeringen noemen.

- Het horizontaal en verticaal verband in de werking van de Maan wordt tegen elkaar uitgewisseld.
- De planeten komen los van de tekens
- De spiegelbeelden in het subject verschijnen als octaven
- De aarde wordt Zon.

Misschien klinken deze uitspraken u vreemd in de oren , misschien ook niet. Ze moeten zoals al is aangegeven niet in het gewone verband worden opgevat, maar daarboven uitgetild worden. Daarom wil ik ze graag voor zich laten spreken .

Als afsluiting van mijn verhaal lees ik u graag opnieuw een gedichtje voor, ditmaal van Jan Luyken, een Haarlems schilder-dichter uit de 16e eeuw.

Het geeft aan op de wijze zoals alleen een dichter dat kan, hoe groot en betekenisvol een omkering in ons leven kan zijn.

Ick meenden oock de Godheyt woonde verre,
In eenen troon hoog boven Maen en sterre,
En heften menigmael myn oog,
Met diep versugten naer omhoogh;

Maer toen Ghy u beliefden te openbaren,
Toen sagh ick niets van boven nedervaren,
Maer in den grond van myn gemoet,
Daer wierd het lieflyck ende soet,
Daer quamt ghy uyt der diepten uytwaerts dringen,
En als een bron myn dorstig hert bespringen,
Soo dat ick u, o Godt! bevondt
Te zyn den grondt van mynen grondt....

Ik dank u voor uw aandacht.